

Sarrià camina!

Les excursions dels Centres

TEIÀ i els fets de 1714

El document més antic que fa referència a **Teià**, datat al 958, tracta curiosament de la venda d'una vinya on apareix el toponímic **Vila Taliano**. Aquest document és clau en la teoria de l'origen romà del nom **Teià**. És a dir, que a partir del gentilici *Talius* o *Talianum* s'evoluciona cap a formes com *Taliano*, *Tayano*, *Taya* o *Teya* i *Taià* o *Teià*.

La vila de Teià, situada a la comarca del Maresme, ocupa una extensió de 6,66 Km². El seu terme municipal, juntament amb el del Masnou, forma una vall articulada per la Riera de Teià i els seus torrents. L'agricultura que queda és la típica del Maresme (vinya, hortalisses i flor ornamental). Les vinyes de Teià aporten la seva producció a la reconeguda Denominació d'Origen d'Alella.

Teià, Vila Cremada 1714

informació de: <http://www.teia.cat/noticies/819-teiacremada1714>

En el marc de la commemoració del Tricentenari del desenllaç de la Guerra de Successió (1714-2014), la Generalitat de Catalunya ha decidit posar en valor més d'una cinquantena de monuments històrics destacables de la guerra, dels quals deu en constitueixen l'espina dorsal sota la marca Ruta 1714, una vintena amb el títol Viles cremades 1714 i una vintena més sota el títol Espais 1714.

LA RUTA 1714

La Ruta 1714 és un recorregut pels deu escenaris on van succeir els episodis històrics més destacables de la guerra de Successió a Catalunya (1702-1714). Es tracta de llocs emblemàtics carregats de gran simbolisme, que tenen un excepcional interès patrimonial i/o paisatgístic i que ofereixen una variada oferta cultural i d'oci al seu voltant.

Està formada pels monuments Seu Vella de Lleida; la Universitat de Cervera; els castells de Cardona i de Talamanca; torres de defensa com la Manresana, a Els Prats de Rei, o Solsona, a la fortificació de Castellciutat de la Seu d'Urgell; les ruïnes del Born de Barcelona o les cases on va viure Rafael Casanova a Moià i Sant Boi de Llobregat.

En el marc de la commemoració del Tricentenari del final de la guerra de Successió (1714-2004), la Ruta 1714 us convida a conèixer el patrimoni cultural i artístic d'aquests indrets i a gaudir d'activitats al seu voltant.

LES VILES CREMADES

Les Viles cremades 1714 són una vintena de poblacions catalanes que durant la guerra van patir pràctiques de terrorisme militar per part de les tropes borbòniques. El saqueig i la crema de viles i la mort indiscriminada de civils per atemorir la població i estendre la pedagogia del terror van ser pràctiques habituals.

A Catalunya, en total van ser cremades una vintena de viles i les comarques més afectades per aquesta ordre van ser Osona, el Bages, l'Alt Penedès, el Maresme, el Vallès Oriental, el Baix Llobregat, la Selva i el Vallès Occidental.

Les poblacions considerades històricament viles cremades són: Arbúcies, Caldes de Montbui, Castellterçol, Esparreguera, Espinelves, Manresa, Monistrol de Montserrat, Oristà, Peramola, La Pobla de Claramunt, Prats de Lluçanès, Sallent, Sant Feliu Sasserra, Sant Hipòlit de Voltregà, Sant Martí Sarroca, Sant Quintí de Mediona, **Teià**, Terrassa, Torelló, Viladrau i Vilassar de Dalt.

En aquests llocs, es poden visitar les empremtes de la història i conèixer més detalls en plafons informatius.

ELS FETS DE 1714 A TEIÀ

Des del 4 d'agost de 1713, representants de les poblacions properes a Mataró van acudir a la ciutat per donar l'obediència a les noves autoritats borbòniques. Tot i així, la vila de Teià, juntament amb Vilassar, no ho va fer.

Conseqüentment, tres-cents soldats borbònics es van dirigir cap a aquestes localitats, però el sometent s'hi va enfrontar i els va obligar a fugir.

Poques jornades després, l'expedició militar catalana del diputat Antoni de Berenguer i el general Rafael Nebot va arribar a Arenys. Els expedicionaris van ocupar Vilassar i Teià per evitar que el marquès d'Arpajon, amb el seu destacament borbònic, represaliés les poblacions. El 20 d'agost, després de produir-se combats intensos a la vila de Vilassar, que va ser incendiada, la lluita es va desplaçar a Teià. El coronel Sebastià Dalmau va defensar l'indret, però no va evitar que una finca de la seva propietat, l'actual Can Godó, fos cremada. L'únic element que en va quedar dempeus fou la capella.